

takkini nopeasti. Tomi tarkkaili minua vaiti. Kun olin saanut takkini ripustettua naulakkoon, hän lähti jälleen liikkeelle ja minä seurasin hänen perässään.

Kapea käytävä johti valtakunnansalin yhteydessä olevaan kirjastohuoneeseen. Kapean huoneen keskellä oli pitkä pöytä, ja pöydän ympärillä tummanruskealla kankaalla verhoillut tuolit. Toisen seinän peitti kirjahylly, joka oli täynnä Jehovan todistajien 1950-luvulta lähtien julkaisemia kirjoja. Katseeni kiinnittyi huoneen kukkakuvioiseen tapettiin ja mietin, että sekin oli varmasti puoli vuosisataa vanha.

Kaksi miestä istui pöydän ääressä. Tiesin heidän odottavan minua. Toinen miehistä oli viisikymppinen Jarmo, työkaverini. Olin työskennellyt jo jonkin aikaa sairaalassa vahtimestarina ja Jarmo oli töissä samassa sairaalassa laitoshuoltajana. Hänen yllään oleva vihreä puvuntakki oli rypyyinen ja kittana. Huoneen kirkas valo paljasti takin pinnalla vaaleita koirankarvoja. Tummanruskeiden housujen lahkeet olivat liian lyhyet ja paljastivat hänen nilkkansa. Sukkien varret olivat rullautuneet kenkien sisään.

Toinen miehistä, Jussi, oli saapunut paikan päälle Jehovan todistajien Suomen päämajasta, Vantaan Tikkurilasta. Hän oli pienikokoinen, hintelä mies, joka muistutti aivan hiirtä nenäänsä nyrpistäessään. Myös hänellä oli yllään kauluspaita, solmio ja musta pikkutakki. Jalassaan hänellä oli mustat housut. Hän näytti aivan siltä kuin olisi pukeutunut hautajaisiin.

Tomi istuutui pöydän päähän, Jarmon ja Jussin välissä olevalle vapaalle tuolille. Hän nyökkäsi minulle merkiksi ja ymmärsin, että minunkin tulisi istua alas. Istuuduin pöydän toiseen päähän, mahdollisimman kauas miehistä. Etäisyys välillämme oli kasvanut lyhyessä ajassa ylipääsemättömäksi. Vielä viikko sitten olin ollut miesten hyvä ystävä. Nyt olin heille syntisistä suurin, Saatanasta seuraava.

Tomi selvitti kurkkuaan parilla hermostuneella rykäyksellä.
Sitten hän avasi kokouksen.

”Hyvä, että pääsit tulemaan tänne Jehovan todistajien oikeuskomitean kuultavaksi”, Tomi lausui.

Yritin vastata jotakin, mutta sanat takertuivat kurkkuuni.
Elämäni vilisi silmiäni edessä.

Tältäkö tuntui kuolla?

LAPSUUS

SYYSKUU 1975

”sä, minä näin Saatanan!” huudan ja juoksen minkä jaloistani pääsen isääni kohti punatiilisen kerrostalomme pihalla.

Ikkunoiden vihreät ikkunalaudat hohtavat auringonsäteiden loisteessa kirkkaina, aurinko lämmittää poskiani. Talo, johon olemme muuttaneet, on vasta rakennettu ja se erottuu selvästi ympärillä olevien matalien omakotitalojen keskeltä. Vanhempani hehkuvat onnea, koska meidät on valittu asukkaiksi juuri tähän Mäntän kaupungin omistamaan vuokrataloon.

Kaksi äitiä leikkii pihalla lastensa kanssa. Toinen heistä on yläkerran Anneli, joka istuu hiekkalaatikolla tyttärensä Tiinan kanssa. Tiina on samanikäinen kuin minä.

Minä, äitini ja tätini Mirja olemme juuri palanneet marjametsästä.

”Isä, näin Saatanan! Juoksin sitä karkuun”, kailotan suureen ääneen.

Isäni kasvoille nousee hämmentynyt ilme. Pihalla lastensa kanssa leikkivät äidit keskeyttävät jutustelunsa ja tuijottavat minua uteliaina. Äitini laittaa kätensä suuni eteen vaiantaakseen minut.

Minä kyllä tiedän, miltä Saatana, tuo Jehova Jumalan ja Jehovan todistajien suurin vastustaja, näyttää. Olen nähnyt Jehovan todistajien kirjoissa kuvia Saatanasta. Se on pitkä luikero, jonka selässä on sahalaitainen kuvio. Ja sellaisen minä marja-

metsässä näin. Ei ole pienintäkään epäilystä siitä, että Saatana todella on olemassa. Mutta minä onnistuin juoksemaan sitä karkuun, eikä se saanut minua kiinni.

HUHTIKUU 1976

Olen viisivuotias, täytän kohta kuusi. En ole ennen saanut valvoa näin myöhään. Koko perheeni on kokoontunut katsomaan televisiosta Eurovision laulukilpailuja. Äiti, isä, isosiskoni, isoveljeni sekä minä. Yritän sinnitellä hereillä niin pitkään, että näen Suomen esityksen.

Juuri ennen Suomen vuoroa ovikellomme soi. Oven takana seisoo yläkerran Anneli. Hän on aivan kummallinen ja sekava. Anneli ilmestyy usein ovementa taakse ja vanhempani ovat harkinneet ovisilmän hankkimista. Joskus Annelin mies Kalervo tulee hakemaan Annelin kotiin, kun Anneli istuu luonamme myöhään. Kerran kuulin, kun Anneli huusi kotonaan kovaa. ”Apuun, jehovat!” hän huusi. Silloin äiti ja isä soittivat poliisit.

Vähän aikaa sitten vanhempani saivat houkuteltua Annelin mukaamme valtakunnansalille. Kokouksen jälkeen Anneli sanoi, että hänestä kokouksen puheet olivat kuin suoraan Jallu-lehdestä. Niin monta kertaa siellä mainittiin ”suuri portto, jonka kanssa maan kuninkaat harjoittavat haureutta”.

Kesken kokouksen Anneli kysyi suureen ääneen, joko hän sai ottaa paukun. Kotona halusin tietää, miksi vanhempani kielsivät Annelia päästämästä paukkua kesken kokouksen. Tosin on minullekin sanottu, että pieraista saa vasta vessassa, ei rukouksen aikana, kuten minä kerran tein. Meitä alkoi isoveljen kanssa naurattamaan se pieru ja myöhemmin saimme piiskaa.

Saamme usein piiskaa, jos emme tottele vanhempiamme. Joskus äiti ja isä ottavat piiskan mukaan kokoukseen. He näyttävät sitä meille jo kotona, jotta muistamme olla kiltisti kokouksessa. Tuon pierurukouksen aikana minulta vain unohtui, että heillä oli piiska mukanaan. Valtakunnansalilla on huone, jota kutsutaan piiskahuoneeksi. Oikeasti huoneen nimi on lastenhoituhuone. Sinne viedään kiukuttelevat lapset, jotka eivät osaa olla hiljaa kokouksen aikana. Raamatussakin sanotaan, että ”joka vitsaa säästää, se vihaa lastaan, mutta joka häntä rakastaa, se häntä ajoissa kurittaa”.

Takaisin Anneliin ja euroviisuiltaan. Anneli seisoo siis olemme takana ja kertoo riidelleensä miehensä kanssa. Vanhempani istuttavat Annelin olohuoneen punaiselle nahkasohvalle, poimivat kirjahyllystä esiin sekä Raamatun että Vartiotorni- ja Herätäkää-lehdet ja alkavat opastaa Annelia Raamatun mukaiseen perhe-elämään.

Annelin kukallinen paita on revennyt rintojen kohdalta. Hänellä ei ole rintaliivejä ja hänen tissinsä näkyvät.

”Olkaa nyt hiljaa! Suomen Fredi esiintyy”, isovelji sanoo.

”Nytkö se Predi laulaa?” Anneli sammaltaa. ”Sillä on niin naismainen ääni.”

”Se on Fredi. Ähvällä”, isosiskoni korjaa.

Minä rukoilen hiljaa mielessäni, että Jehova tukkisi Annelin suun.

Anneli mutristaa huuliaan ja yrittää saada ilmoille terävän f-äänteen. Sitten hän ilmoittaa surullisella äänellä olevansa ”köyhä ja surkea huoranarttu, jota ei Predikään nussisi”. Isä ja äiti ohjaavat Annelin nopeasti keittiön puolelle. He sulkevat oven perässään.

Kiitos Jehova.

Ennen Suomen esitystä Euroviisuihin osallistuvien maiden lipuista muodostuu televisioruudulle rengas. Fredi ja kumppa-

nit kelkkailevat lumisissa maisemissa lippurenkaan keskellä. Kapellimestari Ossi Runne astuu orkesterin eteen. Fredi on komea. Hänen mustan takkinsa kaulukset kimmeltävät. Taus-takuoron naiset ovat pukeutuneet vaaleanpunaisiin housuasuihin. Olen kuullut Suomen laulun aikaisemminkin, mutta nyt se kuulostaa vieraalta. Fredi laulaa englanniksi ja minä laulan päälle suomeksi: ”Pylly vasten pyllyä, pump pump, siinä sitä jotakin on.”

”Ei Jehovan todistaja saa laulaa tällaista”, sisareni sihahtaa. ”Jos jatkat, kerron isälle ja äidille”, hän uhkaa.

Vaikenen nolona. Mietin mielessäni, miksi Jehovan todis-taja ei saa laulaa tätä laulua.

Onhan Jehova luonut myös pyllyn.

MUUTAMAA päivää myöhemmin istun äitini kanssa keitti-önpöydän ääressä. Muulle Suomelle tämä viikko on pääsiäis-viikko, mutta me emme vietä pääsiäistä. Vuoden ainoa ”juhla”, jota vietämme, on Jeesuksen kuoleman muistotilaisuus.

Seuraan äidin käsiä, ne liikkuvat edestakaisin taikinakul-hossa. Selailen samalla suurta vaaleanpunaista kirjaa, jonka nimi on *Kadotetusta paratiisista ennallistettuun paratiisiin*. Pysähdyn suuren kuvan kohdalla. Se on kuva Harmageddonin alkamisesta. Harmageddon tarkoittaa viimeistä sotaa Ju-malan ja ihmisten välillä. Tuossa sodassa Jehova Jumala tekee lopun kaikesta pahasta maan päällä. Vain Jehovan todistajat säilyvät hengissä. Muut ihmiset, jotka ovat olleet pahoja ja ka-pinoineet Jehovaa vastaan, kuolevat karmealla tavalla. Heidän ylleen sataa tulisia kiviä. Kuvasta näen, miten talot sortuvat ja ihmiset huutavat tuskasta. Maa on haljennut ja syvään kuiluun putoaa lapsia ja heidän vanhempiaan. Äiti osoittaa kuvassa

Tom-Kristian Heinäaho kasvoi Jehovan todistaja -perheessä. Jo 6-vuotiaana hän aloitti saarnaajakoulutuksen ja 26-vuotiaana hän nousi seurakuntansa vanhimmistoon. Heinäaho oli moitteettoman Jehovan todistajan perikuva, mutta hänellä oli salaisuus, josta hän ei halunnut kenenkään tietävän. Vuosikausia Heinäaho eli kaksoiselämää, kunnes paljastui ja joutui Jehovan todistajien sisäisen oikeuskomitean eteen. Sen saman, jonka jäsenenä hän oli itsekin ollut tuomitsemassa harhaan kulkeneita seurakuntalaisia.

Saatanasta seuraava on Tom-Kristian Heinäahon kaunistelematon kertomus siitä, mitä on elää jäsentensä elämää tiukasti kontrolloivassa uskonnollisessa yhteisössä. Se on myös tarina irtautumisesta, läheisyyden kaipuusta sekä uuden elämän rakentamisesta.

KL 99.1 • ISBN: 978-91-8095-548-5

WWW.LINDCO.SE